

Život začíná po čtyřicítce.

Kolikrát jsem toto klišé slyšela. Moje životní etapa po čtyřicítce by se dala nazvat „Můj nový život s roztroušenou sklerózou“.

Začalo to docela nevinně. Po sérii ambulantních vyšetření mi můj neurolog řekl, že konečné pojmenování mých, již déle trvajících potíží by mohla vyřešit lumbální punkce. Tento zákrok mi prý provedou při týdenním pobytu v místní nemocnici. Takže jsem si zařídila ve škole suplování (pracovala jsem jako učitelka) a nastoupila. Týdenní pobyt se nakonec protáhl na měsíc s propouštěcí diagnózou – roztroušená skleróza.

Už se mi dnes ani nechce vzpomínat na pocity beznaděje, kterým jsem tenkrát propadala. Vzpomněla jsem si na dětství v malém městečku Žamberku, kde jsem při cestě ze školy potkávala šourajícího se pána, o kterém se říkalo, že má tuto nemoc. Při hledání informací na internetu jsem podléhala ještě větší depresi. Existuje zde totiž přemíra lživých článků a „zaručených“ rad a mýtů.

Po určité době tápání, jsem si uvědomila, že se musím vzchopit, přestat se litovat a fňukat. Musím podotknout, že mi v této době byla velkou oporou rodina, muž, syn a tehdy sedmiletá dcera.

Zprvu ze zvědavosti jsem navštívila místní pobočku Rosky a postupně se zapojovala do jejího dění.

Když jsem byla nucena ze zdravotních důvodů opustit zaměstnání, postupně se liberecká roska stala hlavní náplní mých pracovních aktivit. Před třemi roky jsem převzala její vedení, od loňského podzimu jsem členkou výboru naší mateřské organizace Unie roska.

Co vlastně všechno v rosce děláme? Každý týden chodíme cvičit, dvakrát ročně jezdíme na rekonvalescenci do kláštera v severočeských Hejnicích. Holky z rosky mně, „dřevo“ dokonce přemluvily k absolvování cvičitelského kurzu. Občas se sejdeme při vyrábění malých drobností pro radost či ozdob na Vánoce a Velikonoce, zapojujeme se do celorepublikové akce MaRS – maratón s roztroušenou sklerózou nebo jen poklábosíme při schůzích a před Vánoci.

Moje chůze se sice plíživě zhoršuje, ale dala jsem si předsevzetí, že zkusím co nejdéle to půjde, vyšlapat do třetího patra našeho bytu. Za ten výhled co máme to přece stojí. Ptáte se, na co bych použila 100 tisíc, které byste mi věnovali? Možná na jako přídavek na výtah :).

Bohužel jsem si při své bohulibé činnosti pomoci druhým příliš nevšimla, že můj muž se trápí a má problémy v zaměstnání. Vyvrcholilo to tím, že se od nás odstěhoval na chatu.

Syn odešel studovat do Brna a já tu „bojuji“ s pubertou mé dnes dvanáctileté Káti. Tak mi držte palce, ať to všechno zvládneme, a ať se nám náš trucující táta vrátí domů. Nechci to zakřiknout, ale myslím, že je to na dobré cestě...